Dosarul nr. 2c-1365/22

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

19 martie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Petru Harmaniuc
Grefier Andreea Goreacii

examinând în ședință publică și în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „TRANSPORT UNION" împotriva SRL „EXPRES – SALON" în proces de insolvabilitate, intervenient accesoriu SRL „ARCOMIS – TRANS" cu privire la încasarea penalității contractuale, dobânzii și compensarea cheltuielilor de judecată –

a c o n s t a t a t :

Cererea de chemare în judecată a fost înregistrată în secretariatul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, la data de 10 iunie 2022, iar la 13 iunie 2022 cauza a fost repartizată, în mod automat, spre examinare judecătorului Ioana Chironeț (f. d. 1).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 14 iunie 2022, acțiunea a fost acceptată spre examinare în procedură cererilor cu valoarea redusă (f. d. 27).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 6 octombrie 2022, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare în procedură contencioasă, fiind fixat termenul de judecată. Totodată a fost antrenată în proces în calitate de intervenient accesoriu SRL „ARCOMIS – TRANS" (f. d. 67).

La data de 4 mai 2023, prin intermediul secretariatului instanței, reprezentantul SRL „TRANSPORT UNION" a depus o cerere privind suspendarea procesului, în temeiul art. 79 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 și art. 260 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, motivând că la data de 2 februarie 2023, Judecătoria Chișinău, sediul Central a emis hotărârea nr. 2i-612/2022 privind intentarea procesului de insolvabilitate față de SRL „EXPRES-SALON" (f.d. 82-86).

Prin încheierea vicepreședintelui interimar al Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 19 mai 2023, s-a dispus redistribuirea automat-aleatorie prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor a prezentei cauze (f. d. 96).

Potrivit fișei de repartizare a cererii, la data de 22 mai 2023, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cauza a fost redistribuită în mod automat-aleatoriu repetat, judecătorului Judecătoriei Chișinău Petru Harmaniuc (f. d. 98).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 15 iunie 2023, acțiunea a fost acceptată spre examinare în procedură contencioasă, fiind stabilită ședința de judecată pentru data de 21 septembrie 2023, ora 10:00 (f. d. 99).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 septembrie 2023, a fost admisă cererea formulată de reprezentantul pârâtei SRL „EXPRES-SALON" privind suspendarea procesului în temeiul art. 79 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 și

art. 260 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiind în acest sens suspendată examinarea cauzei (f. d. 109-110).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 31 decembrie 2024, examinarea cauzei a fost reluată la cererea reclamantului și stabilită ședința de judecată din 25 martie 2025, ora 10:30 (f. d. 136).

La data de 8 iunie 2022, SRL „TRANSPORT UNION" a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „EXPRES-SALON", solicitând încasarea penalității contractuale în cuantum de 17 235,17 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 380,12 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, constituite din taxa de stat în cuantum de 528,46 lei și cheltuielile pentru serviciile de traducere în sumă de 1 130 lei (f. d. 2-26)

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, la data de 27 ianuarie 2022, între SRL „TRANSPORT UNION", în calitate de expeditor, și SRL „EXPRES-SALON", în calitate de transportator, a fost încheiat Contractul-comandă nr. T-1 privind prestarea serviciilor de transport și expediție a mărfii, cu destinația mun. Chișinău, Republica Moldova.

Potrivit contractului, transportatorul urma să asigure transportarea mărfii indicate în comandă, iar expeditorul să achite pentru serviciile prestate suma de 3 200 dolari SUA, conform cursului oficial al BNM. Data încărcării a fost stabilită pentru 31 ianuarie/1 februarie 2022, ora 08:00.

Reclamanta a susținut că, la data și ora stabilite, transportatorul nu s-a prezentat la locul încărcării, fapt ce a determinat neexecutarea obligațiilor contractuale și i-a cauzat prejudicii, inclusiv în raport cu obligațiile asumate față de terți.

În temeiul pct. 32 al Contractului-comandă nr. T-1, pentru neprezentarea unității de transport la încărcare în ziua stabilită, transportatorul urma să achite o penalitate în cuantum de 30% din valoarea navlului. Astfel, raportat la suma de 3 200 dolari SUA, reclamanta a calculat o penalitate de 960 dolari SUA, echivalentă cu 17 235,17 lei, conform cursului oficial al BNM aplicabil la data neprezentării transportatorului.

Reclamanta a menționat că, în pofida demersurilor întreprinse pentru soluționarea amiabilă a litigiului, inclusiv expedierea unor somații la 23 martie 2022 și 27 mai 2022, pârâta nu și-a executat obligația de plată a penalității.

Totodată, în temeiul art. 942 din Codul civil, reclamanta a solicitat încasarea dobânzii de întârziere aferente penalității neachitate, calculată pentru perioada 23 martie 2022–1 iunie 2022, în cuantum de 380,12 lei.

În susținerea pretențiilor sale, reclamanta a invocat dispozițiile Codului civil referitoare la executarea corespunzătoare și cu bună-credință a obligațiilor, răspunderea pentru neexecutarea acestora, forța obligatorie a contractului și dreptul creditorului de a solicita dobânda de întârziere, precum și clauzele Contractului-comandă nr. T-1.

De asemenea, reclamanta a solicitat compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv a taxei de stat în cuantum de 528,46 lei și a cheltuielilor în sumă de 1 130 lei suportate pentru traducerea înscrisurilor prezentate în limba străină.

În consecință, SRL „TRANSPORT UNION" a solicitat admiterea acțiunii și încasarea de la SRL „EXPRES-SALON" a penalității contractuale de 17 235,17 lei, a dobânzii de întârziere de 380,12 lei, precum și a cheltuielilor de judecată în cuantum total de 1 658,46 lei.

La data de 26 iulie 2022, SRL „EXPRES-SALON" a depus referință la cererea de chemare în judecată, înregistrată în cancelaria Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu nr. 05-3/3-32432, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 36-41).

În susținerea poziției sale procesuale, pârâta a invocat că neexecutarea obligației contractuale nu îi este imputabilă, întrucât unitatea de transport destinată efectuării cursei se afla în reparație și nu era în stare tehnică corespunzătoare. Potrivit susținerilor pârâtei, transportul urma să fie efectuat de SRL „ARCOMIS-TRANS", iar reprezentanții reclamantei ar fi fost informați despre situația respectivă și ar fi refuzat efectuarea transportului până la finalizarea reparației unității de transport.

În acest context, pârâta a invocat prevederile art. 904 din Codul civil, susținând că neexecutarea obligației a fost determinată de un impediment justificat, aflat în afara controlului său, motiv pentru care nu poate fi ținută răspunzătoare pentru neexecutarea obligației contractuale.

Totodată, pârâta a susținut că reclamanta nu a prezentat probe care să confirme existența și cuantumul unui prejudiciu suportat ca urmare a neexecutării contractului. În opinia sa, simpla invocare a unui prejudiciu, fără prezentarea unor probe pertinente, nu justifică acordarea despăgubirilor, iar clauza penală pretinsă nu poate fi raportată la un prejudiciu nedovedit.

Cu referire la pretenția privind dobânda de întârziere, pârâta a invocat art. 943 din Codul civil, susținând că dobânda de întârziere poate fi calculată numai asupra obligației pecuniare principale și nu asupra cuantumului clauzei penale. Prin urmare, a solicitat respingerea acestui capăt de cerere ca neîntemeiat.

În subsidiar, în cazul în care instanța ar constata temeinicia pretenției privind penalitatea, pârâta a solicitat reducerea acesteia în temeiul art. 953 din Codul civil, invocând caracterul disproporționat al cuantumului pretins în raport cu valoarea contractului și cu prejudiciul pretins a fi suferit. În acest sens, a menționat situația financiară dificilă a societății și faptul că penalitatea de 960 dolari SUA, echivalentul a 17 235,17 lei, reprezintă o sumă considerabilă în raport cu valoarea prestației contractuale.

Pârâta a apreciat că admiterea unei asemenea penalități, în lipsa demonstrării unui prejudiciu efectiv, ar conduce la o îmbogățire nejustificată a reclamantei și ar afecta în mod disproporționat interesele sale.

În consecință, SRL „EXPRES-SALON" a solicitat respingerea integrală a acțiunii, iar, în subsidiar, în cazul în care instanța va constata temeinicia acesteia, reducerea cuantumului clauzei penale ca fiind disproporționat de mare.

La data de 2 septembrie 2022, SRL „TRANSPORT UNION" a depus contraargumente la referința formulată de SRL „EXPRES-SALON", înregistrate la Judecătoria Chișinău, sediul Centru, cu nr. 05-3/2-25038 (f. d. 50-62), prin care a solicitat respingerea argumentelor pârâtei și admiterea integrală a acțiunii.

În susținerea poziției sale, reclamanta a contestat afirmațiile pârâtei potrivit cărora transportul nu a fost efectuat din cauza stării tehnice necorespunzătoare a unității de transport și că aceasta ar fi fost informată despre situație și ar fi refuzat efectuarea transportului. A indicat că, dimpotrivă, pârâta a comunicat telefonic despre imposibilitatea prezentării autovehiculului cu nr. de înmatriculare CZR200/0399FC, invocând deteriorarea acestuia, și s-ar fi obligat să asigure un alt mijloc de transport corespunzător, fapt care nu s-a realizat.

Reclamanta a subliniat că raportul contractual a fost încheiat direct cu SRL „EXPRES-SALON", astfel încât aceasta poartă răspunderea pentru executarea obligațiilor asumate, indiferent de faptul că, potrivit afirmațiilor sale, ar fi recurs la serviciile SRL „ARCOMIS-TRANS". În acest sens, a invocat art. 1448 alin. (2) din Codul civil, referitor la răspunderea transportatorului pentru acțiunile și inacțiunile persoanelor de care se folosește în executarea transportului.

Totodată, reclamanta a contestat aplicabilitatea art. 904 din Codul civil, susținând că pârâta nu a prezentat probe care să confirme existența unui impediment justificat și nici faptul că unitatea de transport se afla în stare nefuncțională la data stabilită pentru încărcare. A remarcat că demersurile pârâtei pentru clarificarea situației au fost întreprinse doar după sesizarea instanței, deși aceasta fusese notificată anterior despre neexecutarea obligațiilor contractuale.

Cu privire la prejudiciul pretins, reclamanta a indicat că, în baza unui alt contract-comandă încheiat cu SRL „VLADALINA", urma să presteze servicii de transport pentru o remunerație de 3 500 dolari SUA, însă neprezentarea unității de transport de către pârâtă a făcut imposibilă executarea acestei obligații. În opinia reclamantei, aceasta a determinat atât pierderea venitului preconizat, cât și afectarea relațiilor comerciale cu clientul respectiv.

Referitor la penalitatea contractuală, reclamanta a susținut că aceasta reprezintă o modalitate convenită de părți pentru compensarea prejudiciului cauzat prin neexecutarea obligației și că, prin acceptarea clauzei contractuale care stabilea penalitatea în cuantum de 30% din valoarea serviciilor de transport, pârâta și-a asumat consecințele neexecutării. A invocat, în acest sens, dispozițiile art. 934 și 947 din Codul civil, precum și art. 1459 din Codul civil, referitor la dobânda datorată în cazul răspunderii transportatorului.

Reclamanta a contestat și argumentul pârâtei privind reducerea clauzei penale, invocând că aceasta nu a prezentat probe privind pretinsa situație financiară dificilă a societății și că simpla invocare a situației economice generale nu constituie un temei suficient pentru reducerea penalității.

În final, reclamanta a invocat și lipsa unor dovezi privind împuternicirile persoanei care a semnat referința în numele SRL „EXPRES-SALON", punând sub semnul întrebării valabilitatea actului procesual și a înscrisurilor anexate.

În consecință, SRL „TRANSPORT UNION" a solicitat respingerea referinței pârâtei, admiterea integrală a acțiunii și încasarea de la SRL „EXPRES-SALON" a penalității contractuale în cuantum de 17 235,17 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 380,12 lei și a cheltuielilor de judecată în cuantum de 1 658,46 lei.

În ședința de judecată reprezentantul reclamantei SRL „TRANSPORT UNION" nu s-a prezentat, deși a fost legal citat despre data, ora și locul examinării cauzei (f. d. 139, 141, 144-146, 159-161). Prin cererile depuse la materialele cauzei la 2 iulie 2025, înregistrată cu nr. 04/1-1-1-21190, și la 10 noiembrie 2025, înregistrată cu nr. 6/1-21620 (f. d. 149-151, 164), acesta a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. În aceste condiții, în temeiul art. 205 și 206 din Codul de procedură civilă, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa reprezentantului reclamantei.

Reprezentantul pârâtei, SRL „EXPRES-SALON", nu s-a prezentat în ședința de judecată, deși a fost legal citat despre data, ora și locul examinării cauzei (f.d. 138, 144-145, 147, 158). Acesta nu a comunicat instanței motivele neprezentării și nici nu a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. Prin urmare, în temeiul art. 205 și 206 din Codul de procedură civilă, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa reprezentantului pârâtei.

În cadrul ședinței de judecată, intervenientul accesoriu SRL „ARCOMIS-TRANS", prin avocatul Vasile Pruteanu, împuternicit în baza mandatului seria MA nr. 1695909 din 16 mai 2023, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, susținând atât în cadrul dezbaterilor judiciare, cât și prin explicațiile scrise depuse la materialele cauzei, următoarele.

Intervenientul a indicat că, la data de 27 ianuarie 2022, au fost încheiate trei contracte succesive privind transportarea mărfii: între SRL „VLADALINA" și SRL „TRANSPORT UNION", între SRL „TRANSPORT UNION" și SRL „EXPRES-SALON", precum și între SRL „EXPRES-SALON" și SRL „ARCOMIS-TRANS". Potrivit acestora, transportarea urma să fie

efectuată cu aceeași unitate de transport, cu nr. de înmatriculare CZR200/0399FC, condusă de șoferul ***** Nicolai, din localitatea Mersin, Turcia.

Intervenientul a susținut că, în seara zilei de 27 ianuarie 2022, șoferul a informat administrația SRL „ARCOMIS-TRANS” că unitatea de transport se defectase și urma să fie indisponibilă pentru o perioadă de aproximativ 5–6 zile. Administratorul SRL „ARCOMIS-TRANS” ar fi comunicat imediat situația administratorului SRL „EXPRES-SALON”, propunând înlocuirea unității defectate cu un alt autovehicul. Potrivit intervenientului, SRL „EXPRES-SALON” ar fi solicitat un termen pentru a consulta alte persoane, după care a comunicat că nu mai are nevoie de serviciile SRL „ARCOMIS-TRANS”.

Totodată, intervenientul a susținut că reclamanta nu a demonstrat existența unui prejudiciu efectiv, întrucât cheltuielile aferente transportului urmau să fie suportate de SRL „VLADALINA”, iar SRL „TRANSPORT UNION” ar fi obținut doar diferența dintre costurile contractuale, estimată la 300 euro.

SRL „ARCOMIS-TRANS” a mai menționat că în contract nu a fost reglementată situația în care unitatea de transport indicată nu poate fi prezentată din motive independente de voința părților și beneficiarul refuză o altă unitate de transport. În aceste condiții, intervenientul a apreciat că pretențiile reclamantei sunt neîntemeiate și ar urmări obținerea unei îmbogățiri fără justă cauză.

În consecință, intervenientul accesoriu a solicitat respingerea acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, de la partea care va pierde procesul.

Audiind reprezentantul intervenientului accesoriu, examinând argumentele acțiunii, referinței și probele din dosar prin prisma prevederilor legale pertinente, instanța de judecată consideră necesar de a respinge acțiunea, din următoarele motive.

În corespundere cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) și alin. (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin.(1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art.121 și art.122 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante

pentru soluţionarea justă a cazului. Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Prevederile art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, stabilesc că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Ab initio, instanța reține că raportul juridic dedus judecății este guvernat de normele răspunderii civile contractuale, având-și originea în Contractul-comandă de transport și expediție a mărfii nr. T-1 din 27 ianuarie 2022, încheiat între reclamanta SRL „TRANSPORT UNION”, în calitate de expeditor, și pârâta SRL „EXPRES-SALON”, în calitate de transportator.

Prin natura sa sinalagmatică, contractul a generat în sarcina părților obligații reciproce și corelative, a căror executare urma să se realizeze cu bună-credință, în termenele și în condițiile convenite. Neexecutarea sau executarea necorespunzătoare, imputabilă uneia dintre părți, este susceptibilă să atragă răspunderea contractuală, în condițiile legii și ale clauzelor contractuale asumate.

În aceste condiții, obiectul prezentei cauze îl constituie verificarea modului de executare a obligațiilor contractuale de către părți și a temeiniciei pretențiilor formulate de reclamanta SRL „TRANSPORT UNION”, care solicită încasarea de la pârâta SRL „EXPRES-SALON” a penalității contractuale în cuantum de 17 235,17 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 380,12 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform art. 7 alin. alin. (1) - (4) din Codul civil în redacția din 01 martie 2019, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică şi nici nu suprimă condiţiile de constituire a unei situaţii juridice constituite anterior, nici condiţiile de stingere a unei situaţii juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică şi nu desfiinţează efectele deja produse ale unei situaţii juridice stinse sau în curs de realizare. Legea nouă este aplicabilă situaţiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare. De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepţia cazurilor în care legea nouă prevede altfel. În cazul situaţiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura şi întinderea drepturilor şi obligaţiilor părţilor, precum şi orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel.

În speță, raporturile juridice dintre părți au luat naștere la data de 27 ianuarie 2022, odată cu încheierea Contractului-comandă de transport și expediție a mărfii nr. T-1 între SRL „TRANSPORT UNION”, în calitate de expeditor, și SRL „EXPRES-SALON”, în calitate de transportator. Prin urmare, întrucât raportul juridic litigios s-a constituit și pretinsa neexecutare a obligațiilor contractuale a avut loc după intrarea în vigoare a modificărilor Codului civil de la 1 martie 2019, raporturile dintre părți urmează a fi examinate prin prisma dispozițiilor Codului civil în redacția în vigoare la data încheierii și pretinsei neexecutări a contractului.

Cercetarea materialelor cauzei relevă că, la data de 27 ianuarie 2022, între SRL „VLADALINA” și SRL „TRANSPORT UNION” a fost încheiat Contractul-comandă nr. T-1 privind prestarea serviciilor de transport și expediție a mărfii, potrivit căruia SRL „TRANSPORT UNION” urma să asigure transportarea mărfii – mandarine – din localitatea Mersin, Turcia, cu ajutorul unității de transport cu numărul de înmatriculare CZR200/0399FC, condusă de ***** Nicolae. Costul serviciilor de transport a fost stabilit la 3 500 euro (f.d. 56).

În aceeași dată, între SRL „TRANSPORT UNION”, în calitate de expeditor, și SRL „EXPRES-SALON”, în calitate de transportator-executant, a fost încheiat Contractul-comandă nr. T-1, având ca obiect transportarea aceleiași încărcături, cu aceeași unitate de transport, din

Mersin, Turcia. Potrivit contractului, tariful transportării a fost stabilit la 3 200 dolari SUA, cu achitarea în lei moldovenești conform cursului oficial al BNM, iar încărcarea urma să aibă loc la data de 31.01.2022/01.02.2022, la ora 08:00, ora locală (f.d. 11-12, 21-22).

Tot la 27 ianuarie 2022, SRL „EXPRES-SALON", în calitate de beneficiar, și SRL „ARCOMIS-TRANS", în calitate de executant, au încheiat Contractul nr. P.I. 003/2022 T-1, prin care ultima s-a obligat să efectueze transportarea aceleiași încărcături, cu aceeași unitate de transport și același conducător auto, pentru suma de 3 150 euro (f.d. 41).

Potrivit pct. 25 din Contractul-comandă nr. T-1, transportatorul-executant poartă răspundere pentru starea tehnică corespunzătoare a unității de transport destinate încărcării și transportării mărfii.

Totodată, pct. 30 interzice înlocuirea automobilului sau a remorcii indicate în contract, în lipsa unui acord suplimentar, în scris, cu firma de transport și expediție.

Potrivit pct. 32 al contractului, transportatorul-executant era obligat să prezinte unitatea de transport la locul încărcării, în ziua și la ora stabilite. Pentru neprezentarea unității de transport la încărcare în ziua stabilită, contractul prevedea aplicarea unei penalități în cuantum de 30% din valoarea navlului indicat în contract.

De asemenea, pct. 35 stabilește, în termeni generali, o penalitate de 30% din valoarea navlului pentru nerespectarea obligațiilor prevăzute în contract.

Prin urmare, din conținutul înscrisurilor rezultă că părțile au convenit în mod expres asupra unității de transport ce urma să fie prezentată la încărcare, asupra datei și orei executării obligației, precum și asupra consecințelor neprezentării acesteia, inclusiv sub forma unei penalități contractuale de 30% din valoarea navlului.

Potrivit susținerilor reclamantei, la data și ora stabilite prin contract, pârâta SRL „EXPRES-SALON" nu s-a prezentat la locul încărcării.

În acest context, instanța reține că, potrivit art. 123 alin. (6) CPC, faptele invocate de una dintre părți nu necesită a fi dovedite în măsura în care nu au fost negate în mod expres de partea adversă.

Prin notificările din 23 martie 2022 și 26 mai 2022, reclamanta SRL „TRANSPORT UNION" a solicitat pârâtei SRL „EXPRES-SALON" achitarea benevolă a penalității contractuale în cuantum de 960 dolari SUA, echivalentul a 30% din valoarea navlului de 3 200 dolari SUA, în temeiul pct. 32 și 35 din Contractul-comandă nr. T-1 din 27 ianuarie 2022. Reclamanta a invocat neprezentarea unității de transport la locul și în termenul stabilit pentru încărcare și a acordat pârâtei un termen de 3 zile bancare pentru executarea obligației de plată, avertizând-o că, în caz de neachitare, va recurge la instanța de judecată pentru recuperarea penalității și a cheltuielilor aferente (f.d. 14-15, 23-25).

Deși pârâtei i-a fost acordat un termen de 3 zile bancare pentru executarea benevolă a obligației de plată, aceasta nu a dat curs solicitării reclamantei, fapt care a determinat-o pe ultima să se adreseze instanței de judecată.

Conform art. 9 alin (1) din Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sânt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile.

Potrivit art. 10 din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice şi juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 11 alin (1) din Codul civil, buna-credinţă este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic.

Potrivit art. 775 alin. (1) din Codul civil, părțile unui raport obligațional sunt ținute să acționeze cu bună-credință atât la momentul nașterii și pe durata existenței obligației, cât și la executarea și stingerea acesteia.

În conformitate cu art. 776 din Codul civil, obligațiile se nasc, inclusiv, din contract, iar potrivit art. 858 alin. (1)–(2), temeiul executării îl constituie existența unei obligații, aceasta urmând a fi executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

În speță, raportul obligațional dintre părți rezultă din Contractul-comandă nr. T-1 din 27 ianuarie 2022, având ca obiect prestarea serviciilor de transport și expediție a mărfii. Or, potrivit art. 992 alin. (1) din Codul civil, contractul reprezintă acordul de voință prin care părțile stabilesc, modifică sau sting raporturi juridice.

Sub acest aspect, art. 1411 alin. (1) din Codul civil definește contractul de transport ca fiind convenția prin care transportatorul se obligă să transporte bunul la locul de destinație, iar expeditorul se obligă să achite remunerația convenită. Totodată, dispozițiile privind prestarea serviciilor sunt aplicabile contractului de transport în măsura în care nu contravin normelor speciale care îl reglementează.

În ceea ce privește neexecutarea obligației, art. 901 alin. (1) din Codul civil conferă creditorului, în cazul neexecutării nejustificate, dreptul de a recurge la mijloacele juridice de apărare prevăzute de lege sau de contract, inclusiv de a solicita plata despăgubirilor ori executarea obligației.

Totodată, potrivit art. 903 și art. 904 din Codul civil, neexecutarea poate fi justificată dacă aceasta este determinată de un impediment aflat în afara controlului debitorului, pe care acesta nu îl putea evita sau depăși în mod rezonabil. În cazul unui impediment temporar, justificarea operează doar pe durata existenței acestuia. De asemenea, debitorului îi revine obligația de a informa creditorul, într-un termen rezonabil, despre existența impedimentului și efectele acestuia asupra executării obligației.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău din 19 decembrie 2022, cererea introductivă a fost admisă spre examinare, iar prin Hotărârea aceleiași instanțe din 2 februarie 2023 a fost intentat procesul de insolvabilitate față de S.R.L. „EXPRES-SALON”, în calitate de administrator al insolvabilității fiind desemnat administratorul autorizat Șeremet Vasile (f.d. 80-81).

Ulterior, la 27 septembrie 2023, S.R.L. „TRANSPORT UNION” a depus cerere privind repunerea în termen a cererii de admitere a creanței, invocând că pretenția sa își are originea în Contractul-comandă nr. T-1 din 27 ianuarie 2022, respectiv într-o obligație pretins neexecutată anterior intentării procesului de insolvabilitate.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central, nr. 2i-612/22 din 1 iulie 2024, cererea S.R.L. „TRANSPORT UNION” a fost admisă, societatea fiind repusă în termen pentru depunerea cererii de admitere a creanței față de S.R.L. „EXPRES-SALON”, fiind stabilită ședința specială de validare a creanței (f. d. 128-131).

Potrivit tabelului de validare a creanțelor prezentat de administratorul insolvabilității, creanța S.R.L. „TRANSPORT UNION” în cuantum de 22.413,75 lei, pretinsă cu titlu de penalitate contractuală, nu a fost admisă spre validare (f. d. 134).

Examinând materialele cauzei prin prisma dispozițiilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța reține că fiecărei părți îi incumbă obligația de a dovedi circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sau obiecțiilor sale.

În speță, reclamanta S.R.L. „TRANSPORT UNION” solicită încasarea unei penalități contractuale în cuantum de 30% din navlul de 3.200 USD, invocând neexecutarea de către pârâta S.R.L. „EXPRES-SALON” a obligației de prezentare la încărcare a unității de transport frigorific cu numărul de înmatriculare CZR200/0399FC în perioada stabilită prin Contractul-comandă nr. T-1 din 27.01.2022.

Din conținutul contractului rezultă că, potrivit pct. 14, părțile au stabilit tariful pentru transportare în cuantum de 3.200 USD, iar conform pct. 15, plata acestui tarif urma să fie efectuată prin transfer bancar, în termen de 14 zile de la prezentarea și semnarea originalelor CMR, a actului lucrărilor îndeplinite și a contului spre plată. Totodată, contractul prevede expres că achitarea transportării se efectuează în cazul deținerii originalelor CMR ștampilate și semnate de destinatar, a facturii fiscale, a actului de îndeplinire a lucrărilor și a contului spre plată.

În aceste condiții, simpla indicare în contract a sumei de 3.200 USD nu poate fi apreciată drept dovadă a faptului că reclamanta a achitat efectiv această sumă pârâtei. Cu atât mai mult, din materialele cauzei nu rezultă că transportul a fost efectiv executat, iar reclamanta nu a prezentat documente bancare sau alte înscrisuri apte să confirme achitarea navlului.

De asemenea, este relevantă prevederea pct. 29 din contract, potrivit căreia „Prezentarea transportului, specificat în prezentul contract, la locul de încărcare nu se achită.” Această clauză demonstrează că simpla prezentare a unității de transport la locul încărcării nu constituia, prin ea însăși, un serviciu remunerat și, cu atât mai mult, nu permite a concluziona că navlul de 3.200 USD ar fi fost achitat în lipsa executării transportului.

Totodată, coroborarea pct. 15 și pct. 29 conduce la concluzia că obligația de achitare a navlului era legată de executarea transportului și de prezentarea documentelor justificative expres prevăzute de contract. Or în condițiile în care însăși reclamanta invocă faptul că transportul nu a fost executat, iar unitatea de transport nu s-a prezentat la încărcare, nu se confirmă nici realizarea prestației de transport și nici îndeplinirea condițiilor contractuale pentru plata navlului.

Această împrejurare însă nu conduce, prin ea însăși, la concluzia că penalitatea contractuală nu este datorată. Navlul și penalitatea au natură și funcții juridice distincte. Navlul reprezintă remunerația pentru serviciul de transport, în timp ce penalitatea prevăzută la pct. 32 reprezintă o sancțiune contractuală pentru neprezentarea unității de transport la încărcare în ziua stabilită. Prin urmare, faptul că navlul nu a fost achitat nu exclude automat posibilitatea aplicării clauzei penale, întrucât penalitatea sancționează tocmai neexecutarea obligației de prezentare a transportului, iar nu neplata navlului.

În acest sens, pct. 32 din contract prevede distinct că, „pentru neprezentarea unității de transport la încărcare în ziua stabilită [...] se percepe o penalitate în mărime de 30% de la suma navlului, specificată în cerere”. Rezultă, astfel, că părțile au stabilit anticipat cuantumul sancțiunii prin raportare la valoarea navlului convenit, fără ca textul clauzei să condiționeze aplicarea penalității de achitarea prealabilă a navlului.

Prin urmare, pentru soluționarea pretenției privind încasarea penalității, este necesar să fie delimitate două aspecte distincte: (i) dacă pârâta și-a încălcat obligația contractuală de a prezenta unitatea de transport la încărcare, fără existența unui temei justificator al neexecutării; și (ii) dacă, în cazul constatării acestei neexecutări, clauza penală este aplicabilă și poate fi calculată prin raportare la navlul de 3.200 USD indicat în contract.

În ceea ce privește primul aspect, urmează a fi stabilit, prin raportarea tuturor probelor administrate, dacă neprezentarea unității de transport a fost imputabilă pârâtei sau dacă, astfel

cum aceasta și intervenientul accesoriu susțin, a fost determinată de un impediment justificator în sensul art. 903–904 din Codul civil.

În acest sens, instanța reține că în vederea executării transportului internațional de mandarine din Mersin, Turcia, pârâta S.R.L. „EXPRES-SALON” a recurs la serviciile S.R.L. „ARCOMIS-TRANS”, încheind cu aceasta contractul P.I. nr. 003/2022 T-1 din 27.01.2022. În ambele contracte a fost indicată aceeași unitate de transport, cu numărul de înmatriculare CZR200/0399FC, condusă de șoferul ***** Nicolai.

Din explicațiile pârâtei și ale intervenientului accesoriu rezultă că, în seara zilei de 27.01.2022, administratorul S.R.L. „ARCOMIS-TRANS” a fost informat despre defectarea unității de transport și despre imposibilitatea utilizării acesteia pentru o perioadă estimată de 5–6 zile. Totodată, potrivit susținerilor intervenientului, despre această împrejurare a fost informată imediat și pârâta, căreia i-a fost propusă identificarea și utilizarea unei alte unități de transport cu caracteristici similare.

Aceste circumstanțe urmează a fi apreciate prin prisma art. 904 alin. (1) din Codul civil, potrivit căruia neexecutarea obligației este justificată dacă aceasta se datorează unui impediment aflat în afara controlului debitorului și dacă acestuia nu i se putea cere în mod rezonabil să evite sau să depășească impedimentul ori consecințele acestuia.

În speță, defectarea unității de transport frigorific destinată efectuării cursei constituie un impediment tehnic obiectiv, intervenit ulterior încheierii contractului și care a făcut imposibilă utilizarea autovehiculului indicat expres în contract pentru efectuarea transportului în condițiile convenite.

Totodată, instanța reține că natura mărfii ce urma a fi transportată - mandarine, produs perisabil, impunea respectarea unor condiții speciale de transport, în contract fiind stabilit în mod expres un regim de temperatură de +7°C.

În aceste condiții, executarea obligației presupunea utilizarea unei unități de transport frigorifice aflată într-o stare tehnică corespunzătoare și aptă să asigure menținerea regimului termic convenit pe întreaga durată a transportării. Prin urmare, utilizarea unității defectate sau tehnic necorespunzătoare nu putea constitui o alternativă rezonabilă de executare a obligației, întrucât ar fi creat riscul compromiterii încărcăturii și al executării necorespunzătoare a transportului.

În aceste circumstanțe, defecțiunea tehnică a unității de transport nu poate fi apreciată exclusiv prin prisma obligației transportatorului de a prezenta un autovehicul la locul încărcării, ci trebuie analizată în raport cu obligația acestuia de a asigura transportarea mărfii în condițiile tehnice și de temperatură convenite de părți.

Este adevărat că intervenientul accesoriu a invocat existența unor alte unități de transport similare, prezentând în acest sens certificatul nr. 7 din 12.09.2023 (f. d. 155). Totuși, simpla existență a unor asemenea unități nu demonstrează, prin ea însăși, că acestea puteau fi utilizate în mod efectiv și imediat pentru executarea cursei în termenul și în condițiile stabilite prin Contractul-comandă nr. T-1.

În acest sens, nu au fost prezentate probe suficiente care să confirme disponibilitatea concretă a unei alte unități, posibilitatea deplasării acesteia la locul încărcării în termenul stabilit, precum și aptitudinea sa tehnică de a asigura regimul de temperatură convenit.

Mai mult, din materialele cauzei rezultă că situația privind defectarea autovehiculului a fost comunicată operativ, iar între participanții la raportul de transport au existat discuții cu privire la posibilitatea continuării executării obligației și, respectiv, a substituirii unității

defectate. Prin urmare, nu poate fi reținut faptul că pârâta ar fi ignorat impedimentul intervenit sau că ar fi rămas pasivă în fața acestuia.

Totodată, nu au fost administrate probe suficiente care să demonstreze că defectarea unității de transport s-ar fi datorat culpei pârâtei ori că, după informarea despre defecțiune, aceasta dispunea în mod concret de o posibilitate rezonabilă de a asigura executarea transportului în termenul și condițiile convenite și, în pofida acestei posibilități, a refuzat nejustificat să o facă.

Prin urmare, instanța concluzionează că, în circumstanțele concrete ale speței, defecțiunea tehnică a unității de transport a constituit un impediment aflat în afara controlului pârâtei, iar acesteia nu i se putea cere în mod rezonabil să evite sau să depășească impedimentul și consecințele acestuia în termenul contractual stabilit. În consecință, neprezentarea unității de transport la locul încărcării nu poate fi calificată drept o neexecutare culpabilă a obligației contractuale, aceasta fiind justificată în sensul art. 904 din Codul civil.

Această concluzie se coroborează cu prevederile art. 947 alin. (5) din Codul civil, potrivit cărora debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea obligației este justificată.

Prin urmare, deși pct. 32 și pct. 35 din Contractul-comandă nr. T-1 din 27.01.2022 prevăd o penalitate în mărime de 30% din suma navlului pentru neprezentarea unității de transport la încărcare, aplicarea acestei clauze presupune existența unei neexecutări pentru care debitorul poate fi ținut răspunzător. Or în condițiile în care neexecutarea obligației este justificată în temeiul art. 904 din Codul civil, dispozițiile art. 947 alin. (5) exclud obligația pârâtei de a achita penalitatea contractuală.

În consecință, nu poate fi reținută răspunderea contractuală a pârâtei pentru neprezentarea unității de transport la încărcare.

Instanța reține și faptul că potrivit pct. 14 din Contractul-comandă nr. T-1 din 27.01.2022, tariful pentru transportare a fost stabilit în cuantum de 3.200 USD, iar conform pct. 15, plata urma să fie efectuată în termen de 14 zile după prezentarea și semnarea originalelor CMR, a actului lucrărilor îndeplinite și a contului spre plată, contractul prevăzând expres necesitatea prezentării documentelor justificative privind executarea transportului.

Prin urmare, simpla menționare în contract a sumei de 3.200 USD nu constituie, prin ea însăși, dovada achitării acestei sume de către reclamantă. Din materialele cauzei nu rezultă că reclamanta ar fi achitat efectiv pârâtei navlul convenit și nici că transportul ar fi fost executat.

Totodată, potrivit pct. 29 din contract, „Prezentarea transportului, specificat în prezentul contract, la locul de încărcare nu se achită.” Această clauză confirmă că simpla prezentare a unității de transport la locul încărcării nu constituia, prin ea însăși, o prestație remunerată și că neprezentarea acesteia nu generează o obligație de achitare a navlului.

Cu toate acestea, această împrejurare nu exclude, în abstract, aplicarea penalității prevăzute la pct. 32, întrucât penalitatea are o funcție juridică distinctă și sancționează tocmai neprezentarea unității de transport la încărcare. Prin urmare, lipsa achitării navlului nu constituie, prin ea însăși, un temei pentru respingerea pretenției privind penalitatea.

În același timp, lipsa dovezii achitării navlului și lipsa documentelor prevăzute la pct. 15 sunt relevante pentru stabilirea conținutului și întinderii obligațiilor asumate de părți, precum și pentru determinarea bazei contractuale de calcul a penalității.

Or în speță, această chestiune nu este determinantă pentru soluționarea litigiului, întrucât după cum s-a constatat *supra*, neexecutarea obligației de prezentare a unității de transport a fost justificată în sensul art. 904 din Codul civil.

În consecință, chiar dacă suma de 3.200 USD constituie navlul contractual convenit și chiar dacă pct. 32 permitea, în principiu, calcularea penalității prin raportare la această sumă, art. 947 alin. (5) din Codul civil exclude obligația de plată a penalității în cazul unei neexecutări justificate.

Prin urmare, problema dacă navlul de 3.200 USD a fost sau nu achitat, precum și problema existenței documentelor prevăzute la pct. 15, nu schimbă concluzia instanței cu privire la netemeinicia acțiunii, întrucât temeiul determinant al respingerii pretenției îl constituie caracterul justificat al neexecutării obligației contractuale.

În ansamblu, instanța constată că reclamanta S.R.L. „TRANSPORT UNION" nu a demonstrat existența unei neexecutări culpabile a obligației contractuale de către S.R.L. „EXPRES-SALON", iar materialele cauzei confirmă existența unui impediment tehnic justificator care a făcut imposibilă executarea transportului în condițiile convenite.

Întrucât, potrivit art. 947 alin. (5) din Codul civil, debitorul nu este obligat la plata penalității atunci când neexecutarea obligației este justificată, clauza penală prevăzută la pct. 32 și pct. 35 din Contractul-comandă nr. T-1 din 27.01.2022 nu poate fi aplicată în speță.

Prin urmare, cererea de chemare în judecată înaintată de S.R.L. „TRANSPORT UNION" împotriva S.R.L. „EXPRES-SALON" privind încasarea penalității contractuale în cuantum de 17.235,17 lei va fi respinsă ca neîntemeiată.

Dintr-o altă perspectivă instanța evidențiază că, deși S.R.L. „TRANSPORT UNION" a depus cerere de admitere a creanțelor împotriva patrimoniului debitorului SRL „EXPRES – SALON" în proces de insolvabilitate, iar creanța acesteia nu a fost admisă spre validare la rangul VI al creanțelor chirografare, S.R.L. „TRANSPORT UNION" nu a făcut uz de dreptul de a depune contestație împotriva creanței neadmise în tabelul definitiv al creanțelor în ordinea stabilită de art. 144 și respectiv art. 143 alin. (6) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, pentru a avea o certitudine aferentă motivelor neadmiterii respectivei creanțe cu titlu de penalitate în tabel împotriva patrimoniului debitorului.

Or S.R.L. „TRANSPORT UNION" a depus cerere de reluare a examinării prezentei cauze, suspendată anume pentru motivele stabilite de Legea insolvabilității.

În ceea ce privește pretenția reclamantei privind încasarea dobânzii de întârziere, instanța reține că aceasta este accesorie pretenției principale privind încasarea penalității contractuale.

Potrivit art. 942 din Codul civil, dobânda de întârziere reprezintă un remediu juridic aplicabil în cazul neexecutării la scadență a unei obligații pecuniare. Prin urmare, pentru acordarea acesteia este necesară existența unei obligații bănești valabile, certe și exigibile, precum și constatarea întârzierii debitorului în executarea obligației respective.

Or în speță, după cum s-a constatat *ante*, reclamanta nu a demonstrat temeinicia pretenției principale privind încasarea penalității contractuale în cuantum de 17.235,17 lei, iar instanța a concluzionat că neexecutarea obligației contractuale de către pârâtă a fost determinată de un impediment justificator în sensul art. 904 din Codul civil, și conform art. 947 alin. (5) din același Cod, în cazul neexecutării justificate debitorul nu este obligat la plata penalității.

În consecință, în lipsa unei obligații în sarcina pârâtei de plată a penalității, nu se poate reține nici existența unei creanțe principale exigibile care să constituie baza de calcul a dobânzii de întârziere.

Totodată, instanța reține că lipsa dovezii achitării navlului de 3.200 USD nu constituie, prin ea însăși, temei pentru respingerea pretenției privind dobânda de întârziere. Această împrejurare este însă relevantă pentru stabilirea existenței și exigibilității obligației pecuniare. Or potrivit pct. 15 din Contractul-comandă nr. T-1 din 27.01.2022, plata tarifului era condiționată de

prezentarea documentelor aferente executării transportului, iar la examinarea prezentei cauze, reclamanta nu a demonstrat că transportul a fost efectiv executat și nici că suma de 3.200 USD a fost achitată.

Mai mult, pct. 29 din contract stabilește expres că „prezentarea transportului, specificat în prezentul contract, la locul de încărcare nu se achită", ceea ce confirmă caracterul distinct al obligației de plată a navlului față de penalitatea prevăzută la pct. 32 pentru neprezentarea unității de transport.

Prin urmare, în condițiile în care instanța a constatat că nu există obligația pârâtei de achitare a penalității contractuale, iar reclamanta nu a demonstrat existența unei alte obligații pecuniare exigibile a pârâtei care să fi fost executată cu întârziere, nu există nici temei pentru acordarea dobânzii de întârziere.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și cheltuielile de judecare a pricinii.

Potrivit art. 94 alin. (1) din același Cod, partea care a pierdut procesul este obligată, la cerere, să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei.

Din articolul 90 lit. i) din Codul de procedură civilă se arată că, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: cheltuielile de asistenţă juridică.

Potrivit art. 96 alin. (1) și (1^1) Cod de procedură, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Conform art. 5 alin. (1) al Legii nr. 1260 din 19.07.2002 cu privire la avocatură, orice persoană are dreptul să îşi aleagă în mod liber avocatul pentru a fi consultată şi reprezentată de acesta în materie juridică.

Potrivit art. 63 alin. (4) din Legea nr.1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură, cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenţei juridice la apărarea drepturilor şi intereselor lui legitime în cauzele penale, civile şi administrative urmează a fi compensate integral şi proporţional cerinţelor admise (respinse) de partea adversă.

Altfel spus, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

Având în vedere soluția de respingere integrală a acțiunii, instanța constată că pretenția reclamantei privind compensarea cheltuielilor de judecată este neîntemeiată.

Totodată, din materialele cauzei rezultă că interesele intervenientului accesoriu S.R.L. „ARCOMIS-TRANS" au fost reprezentate de avocatul Vasile Pruteanu, pentru serviciile căruia intervenientul a suportat cheltuieli de asistență juridică în cuantum de 5.000 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 50 din 20.03.2025 (f. d. 153, 171).

În acest sens, s-a solicitat încasarea în beneficiul intervenientului accesoriu a cheltuielilor de asistență juridică.

Instanța reține că intervenientul accesoriu are dreptul de a pretinde compensarea cheltuielilor, or acest participant dispune în conformitate cu art. 68 din Codul de procedură civilă de drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i s-a alăturat.

Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de: complexitatea cauzei; aportul avocatului la

soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; rezultatul obținut; experiența, reputația și abilitatea avocatului; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; etc.

Luând în considerație complexitatea cauzei și numărul de ședințe de judecată la care a participat avocatul Vasile Pruteanu, instanța de judecată consideră necesar de a încasa suma de 5000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică de la S.R.L. „TRANSPORT UNION" în beneficiul intervenientului accesoriu S.R.L. „ARCOMIS-TRANS".

În conformitate cu art. art. 68, 82, 90, 94, 96, 236, 238 – 241 și 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată –

h o t ă r ă ș t e :

Cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „TRANSPORT UNION" împotriva SRL „EXPRES – SALON" în proces de insolvabilitate, intervenient accesoriu SRL „ARCOMIS – TRANS" cu privire la încasarea penalității contractuale în sumă de 17 235,17 lei, dobânzii în mărime de 380,12 lei și compensarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Se încasează de la SRL „TRANSPORT UNION", IDNO 1013600002986, cu sediul în mun. Chișinău, str. Studenților, 7/7, of. 6, în beneficiul SRL „ARCOMIS – TRANS", IDNO 1010600034948, cu sediul în mun. Chișinău, str. V. Dokuceaev, 6, ap. 133, suma de 5 000 (cinci mii) lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică prestată de către avocatul Vasile Pruteanu.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței,
Judecător **Petru Harmaniuc**